

Mitt tacktal vid utdelningen av Katarina Taikon priset i Gyllene Salen, Stadshuset den 3 oktober 2016.

Jag vill varmt tacka Stockholms Stad, Kommunstyrelsens råd för mänskliga rättigheter och juryn, som har tilldelat mig detta så viktiga och hedersamma pris i min kära vän Katarina Taikons minne.

När jag fick veta att jag var en av pristagarna blev jag oerhört glad men även rörd. Jag kom att tänka på att äntligen har Katarinas enorma kamp och lidande för de svenska romernas berättigande i vårt land fått ett officiellt erkännande, något som hon själv aldrig fick uppleva medan hon levde.

Det här priset betyder väldigt mycket för mig och som jag vill dela med Katarina, men även med min mor, som kämpade mot alla odds för att ge min bror och mig en någorlunda skyddad tillvaro. Det är tack vare henne som jag står här idag. Det var hon som ingav mig hoppet om att ”Kärleken övervinner alltid ondskan”

Jag vill även dela priset med alla dem som med outröttligt mod arbetar för att motverka orättvisor och onda krafter i världen.

Därför är jag oerhört stolt och tacksam att få vara den förste som får denna äran. Jag tror att Katarina där uppe ler nöjt, men råder mig:
”Hans, låt nu inte detta stiga dig åt huvudet”

Det var Katarina som involverade mig redan 1965 i kampen för de svenska romernas Mänskliga- och Medborgliga rättigheter, och inte minst i kampen för att motverka intolerans, sociala orättvisor och rasism i vårt land.

Katarina och jag delade samma starka engagemang för utsatta människor, eftersom vi bar på samma erfarenheter av att som barn leva i tält och tvingas föra en ambulerande tillvaro i vårt Sverige på grund av en systematisk diskriminering av politiker och folks fördomar.

Båda visste vi hur det kändes att ses över axeln, att bli beskylld för handlingar vi inte var delaktiga till. Båda visste vi hur det kändes att vid entrén till ett kafé, matställe eller hotell mötas av en skyllt med texten: ”Zigenare äga ej tillträde”.

Det var inte svårt för Katarina och hennes man Björn Langhammer att övertyga mig att gå med i kampen om romers lika värde här i landet. Ungefär vid samma tidpunkt blev även gode vännen och människorättskämpen Thomas Hammarberg invigd i teamet, där även silversmeden Rosa Taikon med man ingick.

Nu har det gått över 50 år sedan dess, och fortfarande sjunger jag på samma gamla refreng, som att förebygga diskriminering, sociala orättvisor och att mota rasismens ondskefulla tryne i grind. En farsot som blir alltmer resistent i Europa och som får ta plats i de fina rummen.

I dag möter många romer, födda i Sverige, samma typ av diskriminering på arbets- och bostads marknaden som sina föräldrar tidigare. Det har inte blivit så mycket bättre. Antiziganismen är förtäckt och finns där man minst kan vänta sig.

Det basala i Mänskliga Rättigheter är, att alla människor har rätt att ha tak över huvudet, en säng att sova i, tillgång till mat och sanitära möjligheter, tillgång till sjukvård och utbildning, men sist och inte minst ha rätten till att INTE bli diskriminerad.

Idag förvägras de flesta av de cirka 4.500 EU-medborgare, som för tillfället befinner sig i Sverige, dessa grundläggande behov, med argumentet att det saknas resurser.

Därför har jag på senare år även starkt engagerat mig i de utsatta Eu-medborgarnas situation här i landet och runt om i Europa. De flesta kommer inte hit för att stanna, utan bara för en tid i hopp om att först och främst få ihop en slant så barnen och familjerna där hemma inte svälter.

Antiziganismen och diskrimineringen i deras hemländer är aggressiv och rumsren ända upp på hög politikernivå. Fattigdomen och eländet, rent allmänt, har ökat kraftigt sedan man blev medlem i EU.

Om Katarina hade levat idag är jag säker på att hon hade stått längst fram på barrikaderna och höjt sin röst med full kraft mot den inhumana behandling och antipati som de utsatta EU-medborgare får utstå här i landet.

Avhysningar från tillfälliga boenden utan att anvisa dem ett alternativt legalt boende blir allt vanligare. Hatbrotten och misstron mot dem ökar succesivt.

De får mycket mindre pengar i sina muggar efter att bland annat politiker har rekommenderat folk att ge pengar till hjälporganisationer istället för direkt i hand, vilket har resulterat i att de drabbades situation har förvärras avsevärt.

Så här uttryckte sig en ung tre barns far för mig, som sitter cirka 15 timmar om dygnet i väta, kyla och snöyra, utanför matbutiken där jag handlar:

”I mitt bröst bor det bara bekymmer.

För mig finns ingen framtid, den är här och nu.

Därför kommer jag sitta här så länge jag behöver

för att mina barn aldrig någonsin ska få utstå

samma elände som jag.

Fattigdomen och misären gör ont,

men det som gör mest ont är människors förakt och likgiltighet.

Jag räknar inte med medlidande,

men varför har man avhumaniserat mig?

Varför ser man mig inte som den människa jag är?”

TACK!

